11/06/2024

Литургијско сабрање у храму Свете Тројице у мјесту Виницка код Берана

Његово преосвештенство Епископ будимљанско-никшићки г. Методије служио је, у шесту недјељу по Васкрсењу Христовом, Недјељу слијепог, 9.јуна 2024. године, Свету архијерејску литургију у цркви Свете Тројице у селу Виницка код Берана.

Саслуживали су: јеромонах Рафаило (Бољевић), игуман манастира Подмаине, протојерej Ненад Бубања, протојерej Милош Цицмил и архиђакон Јаков (Нинковић).

Након читања Светог јеванђеља, сабраним вјерницима бесједом се обратио о. Рафаило, рекавши да су се удостојили велике части, благослова, великог дара, милости да се сретну са самим Богом Спаситељем, Који се, по свом нелажном обећању, увијек јавља и открива у тајни Цркве, у тајни Литургије као заиста присутан као Бог Емануил, као Онај који је са нама.

„Као што нам Свето јеванђеље и сви догађаји, описани у њему, откривају да у присуству Господњем вазда мора да се одреагује или благословено тиме што ћемо Га примити, Њему се поклонити, Њему сав живот свој, са великом сигурношћу, са великим повјерењем предати или ћемо, као што смо чули, и у данашњем читању Јеванђеља, да се распадамо кроз разне болесне анализе, сумње, преиспитивања кроз која се пројављује болесна снага гријеха, која живи и дјелује у нама. ништа другачије није ни данас. Као што је у оне дане Господ био и јављао се и сретао са људима исти Он само на један другачији начин, то је сад јако битно ухватити да бисмо ствар разумјели црквено, духовно, словесно, православно, литургијски. Ништа мање Он се не јавља данас нама, исти Он је међу нама на светотајински начин“, рекао је о. Рафаило, додавши да Га нема овдје да бисмо рекли: Ево Га! међутим, итекако је међу нама и можемо да Га видимо.

„Видимо Га, прије свега, у јерархији Цркве, ево, ми смо јутрос удостојени великог благослова да дочекамо нашег Архијереја, ишчекујући Њега језиком Цркве и видом Цркве, јер постоји диоптрија Цркве. Дјеца Божја гледају божанским видом, божанском свјетлошћу просвећена, умудрена, па виде и у личности и у чину архијереја ми дочекујемо самог Бога. И видјели сте данас, у чину облачења Архијереја, како пјевамо догматик, то је један тропар набијен истином, догматик 8. гласа и потпуно јасно, недвосмислено и радујући се, али и исповиједајући своју вјеру, да имамо Христа међу нама. Током Литургије, Он је и са нама и пред нама и ради нас“.

„Ако то не видимо то значи да смо и сами слијепци, није то нешто што треба да нас баци у очајање, али треба да буде прецизно постављена дијагноза. Видиш ли ти то? Осјећаш ли ти то? И ми као свештеници и сам да исповједим колико пута на архијерејским службама „заспемо“ пажњом, обављамо радње механички, не реагујемо, или пјевамо тај исти догматик али не доживљавамо тајну која се реално открива и дешава међу нама. Неко други од моје сабраће свештеника ће гледати да искористи, јер је будан и види тај тренутак, па да га максимално искористи да то присуство Христово искористи молитвено, па и додиром, дотичући одежде архијереја као одежде само Бога“, казао је игуман подмаински.

То је, по његовим ријечима, знак да овај види, а други је замагљеног вида, помрачен је сујетом овог живота и расијаношћу коју сујета изазива.

„Ако видимо да не видимо онда је то знак да смо слијепи, али то не треба да нас обесхрабрује, него да, молећи Бога, ево Га данас, нема боље прилике, ево Га међу нама исти Онај Који отвара очи рођеном слијепцу, Он је данас, овдје међу нама, да нам отвори духовне очи да видимо. Има један примјер, а помоћи ће бољем разумијевању ове тајне, а везан је за житије Светог Григорија Двојеслова, великог Светитеља наше Цркве, Епископа римског. На једној Литургији он је причешћивао народ и пришла је једна римска дама, по некој инерцији побожности, али није видјела духовним видом и кад је пришла светој Чаши чула је архијереја како говори: Часно и Пресвето Тијело и Крв Господа и Бога и Спаса нашег Исуса Христа даје се слушкињи Божјој, тој и тој, а она, цинично, осмјехну се у том страшном тренутку и Свети отац угледавши ту реакцију, на мјесту и у тренутку кад јој није мјесто, запита шта је смијешно. Она рече: Па, Владико, није ваљда да Ви стварно тако и у то вјерујете на тај начин. Пројави сумњу, дакле, откри своје слијепило.

Он као пастир добри и као онај који има смјелост пред Богом, силно се помоли и очи јој се духовне отворише, те је у Чаши, то су ванредне ситуације и интервенције, откри јој се да види да је то реалност, да је то, ваистину, Тијело и Крв Господња. Од тог тренутка прогледа, би слијепа и отворише јој се очи да сагледа Христа у Тајни Литургије, у Тајни Цркве и од тада је другачије ходила и живјела и срцем се радовала, јер један од симптома врло јасних да смо „прогледали“, видјевши Христа Који је међу нама, са нама, ево и овдје у Виницкој, у Беранама, гдје год је храм, гдје год су наши оци свештеници, гдје год смо под свештеним омофором епископа Цркве, ту је Господ, браћо и сестре, то будите сигурни. Гдје се служи Литургија – ту је, сав је ту. И кад то видимо, ми смо онда спокојни, ми онда постајемо

тиховатељи, људи који живе без метежа“, бесједио је отац Рафаило, запитавши се откуд метеж ако је Господ Сведржитељ, пун живота и свих дарова са нама и међу нама, редовно.

„Сигурно у недељни дан, сигурно у празнични дан, ако се појачају потребе и апетити, није проблем можемо да организујемо и чешће да се сабирамо, како то обично бива у манастирима гдје су апетити мало јачи, па се Литургија и чешће служи. Тако ће бити у све дане до свршетка вијека. Знак да смо прогледали јесте благодарност. Човјек који види, види Бога, сва богатства, сва давања и видљива, осјећа и она безбројна невидљива, он не може сем да благодари и пјесме Богу да пјева. Не само за времена добра, и времених је у изобиљу, ми смо ту непуна 24 сата, синоћ Ђурђеви Ступови, она љепота од храма Светог Симеона Мироточивог. Данас ево овдје, на свако мало храмови Божји, Литургије свете, Чаше причасне. Човјек који то види, он не може а да не благодари Богу непрестано и силно да гази дух роптања и помисли које нагоне на роптање, на било какво незадовољство, јер ми немамо то право. Роптати у присуству Божје, то је демонска пројава. То демон ропће и ти у његовом духу, ако јеси“.

„Дакле, Литургија је служба благодарења, велике свештене захвалности за велики дар Божјег давања, али не нечега што је Његово него Њега самог. За неколико тренутака чућемо тај Његов позив: Приђите, узмите, једите. Не да се помазујемо блатом, оно је била још увијек педагогија, пљуну, замијеси од блата масу и рече: Иди, помажи се и умиј се. Ми овдје нити пљујемо, нити се блатом мажемо него долазимо да се Тијелом и Крвљу причестимо. Гледајући Га и радујући Му се и сједињујући се с Њим у Тајни светог причешћа, постајући једно са Њим. Ако то видимо, срцем осјећајући, умом сагледавајући, вољом пратећи ми не можемо без да будемо благодарна дјеца Божја и као такви свједоци, не да нема живота но да га има у изобиљу и некоме од наше слијепе браће и сестара или заблудјелих у живом пијеску роптања и неблагодарења да помогнемо да се тргне и да он дође и да види и да окуси и прослави Господа, јер је благ и човјекољубив“, поручио је јеромонах Рафаило.

По завршеној Литургији бесједу је произнио Преосвећени Епископ Методије, говорећи о Недељи слијепог.

„Слијеп није само онај који на ове тјелесне очи не види, нити види онај само који на ове тјелесне очи види. Све приче у Христовом јеванђељу, које је Господ говорио својим ученицима, а преко њих и нама до данашњег дана, увијек су призивале на нешто више и дубље, неко смисленије и јасније разумијевање. Увијек је говорио у причама, не зато што није хтио да каже

људима директно и конкретно оно што је хтио да им каже, него да би их подстакао да они мало за тим трагају. Није им „пасирао храну“ и тиме им их питао него је хтио да људи добију жељу и покрет за тим разумијевањем вишег, смисленијег духовног о коме је Он говорио. Без те вољне радње, сваког од нас појединачно, то је главни и потребан услов да чујемо и разумијемо да ступимо на пут спасења, на пут Христов.

Његови ученици, кад су наишли поред оног слијепог човјека како смо чули у светом Јеванђељу да га је Господ исцијелио слијепог од рођења, никад се није чуло да је неко слијепог од рођења до Христа, до тог дана, излијечио. То је био божански посао, а кад су Га ученици питали је ли сагријешио он или његови родитељи те га је та несрећа снашла да, од кад се родио, није видио ниједан лик, ни облик, ни људски, ни природе, ни творевине Божје, ни љепоте, јер се свака болест сматрала последицом гријеха. Господ, ко зна који пут, покушава да те предрасуде тадашње јеврејске разбије и каже: Није сагријешио ни он, ни родитељи његови него да се на њему покажу дјела Божја и слава Божја да се на њему пројави. Отворивши тјелесне очи, излијечивши тога слијепца, Христос му није само тјелесне очи исцијелио, јер оне некад могу и да нам сметају на путу спасења и није то био основни смисао Његовог поступања према том слијепом. Он је њему отворио и духовне очи“, казао је Његово преосвештенство.

Слијепи кад је прогледао и вратио се, десила се драма и прича, гдје фарисеји нису хтјели да признају да је Исус Месија, односно да божанска дјела чини, јер је кршио њихове прописе, пошто ништа није смјело да се ради суботом.

„Оптеретили су цјелокупни народ прописима и спољашњим стварима и формама, изгубивши суштину, а то је милост и љубав према ближњему. Претпоставили су своје законе и прописе томе да се ономе ко је потребит, а поготово неко ко од рођења не види, да му се помогне и да прогледа. Како би, тек, нешто мање дозволили да се некоме учини и помогне. Господ је разобличавао ту окорјелост срца, они су себе као писмозналци сматрали првима и великим духовним и религиозним ауторитетима, који су просуђивали све што је неко други у том народу говорио, процјењивали да ли је то исправно или није. И ово наше данашње доба, које је препуно информација, више него што су прикупљали тада и знали нешто о нечемути фарисеји, писмозналци али та количина информација које један човјек има не значи да не треба да учи и прикупља, али, ако нема стање своје духовно да искористи те информације да их дубље разумије оне му ништа не помажу.

Видјели смо да су фарисеји, поред толико знања и ишчитаних књига били

духовно слијепи да виде оно што је Слијепи човјек видио и који није до тог момента ништа прочитао, јер није имао начин. То дубље разумијевање је само последица дубљег смирења и припреме свог срца и душе да оно што се усвоји да нам Бог освијетли својом благодаћу и да то дубље разумијемо. Без те божанске свјетлости, која треба да се упали у нама и која ће да освијетли све оно што чујемо, видимо и са чиме се сретнемо, ако нам то не освијетли та божанска свјетлост, кроз то дубље ствари не спознамо и не разумијемо, та количина знања коју неко има није директно пропорционална дубини разумијевања, нити мора да буде. Само дубина смирења коју човјек стиче, и милости, и врлина Христових, јеванђелских и љубави према другом човјеку ће му омогућити да преко благодати Божје разумије и са мало информација суштинске и дубље ствари о чему говори ова јеванђелска прича. Охолост и надутост фарисејска није им дозволила да у том мраку виде оно што је видио слијепи човјек“, закључио је Епископ будимљанско-никшићки Методије.

mitropolija.com